

SZARVASI UJSÁG.

Képes hetilap, a társadalom, közgazdaság és irodalom köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési penzek, úgy a lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra czimzendők.

A nyílt-térben minden garmonsor díja 25 kr.

HIRDETÉSEK

jutányos áron vétetnek fel.

A hirdetések az „Arpád” irodalmi és nyomdai intézetbe küldendők.

Budapesten lapunk számára hirdetések elfogad Mudrony és György hirdetési irodája Barátok tere 3. sz. Athenaeum 1. emelet; továbbá A. V. Goldberger, servitater 3. sz. alatt.

Egy kis polemia.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Tisztelt szerkesztő ur! B. lapja 38-ik számában t. Dr. Endrődy Loránd ur próbálta bizonyítani, hogy társadalmi bajaink alapoka a modern nőnevelés.

Ön lesz szives nekem tért adni, hogy az említett cikkre, épen azért, mert olyan dolgokat mond el, a minőket százszor hallottunk már, néhány megjegyzést tegyek.

Ha E. ur virágos periódusait közönséges magyar nyelvre fordítom le s megjegyzéseit egy kissé rendszerezitem, körülbelül így recapitulálhatom a modern nőnevelés elleni érvelését:

„A társadalomra káros hatású a mostani nőnevelés, mert a lányokban kifejti a külsőségek iránti érzéket, s elhanyagolja az erkölcsi kimivelést.” Ha E. ur nem ezt akarta kifejteni, bocsásson meg nekem; legyen tekintettel arra a nehézségre, melylyel az ilyen mondatokból: „Az a szent ösztön, mely a női szívnek föltárja a benső élet százféle ajtaját, az érzésnek tavaszát s mind azt az illatot, melylyel a derült kedély szellői játszadoznak”, az efféle flosculusokhoz nem szokott embernek az értelmet ki lehet fejtenie. De megbizom benne, hogy ítélő-képességem ezuttal sem hagyott cserben, s egyenest rátérek a dologra.

E. ur első kifogása a ruházkozásban való fényűzés ellen támad. Talán semmiről sem hallottunk annyit beszélni, mint arról a rettenő pazarlásról, melyet a nők öltözködésükben visznek véghez, s mely megdönti a családok jólétének alapját. Nem csoda há', ha E. ur is azon kezd a modern nőnevelés elleni harczát, hogy e fényűzésre való hajlam fölébresztését s gyarapítását bűnül rója föl neki. Nem akarom erősebben megvilágítani, mennyire furesa ilyen

vádnak a fölvetése épen Szarvason, a hol a legkekre-fejűbb puritán is aligha panaszkodhatnék a miatt, hogy akár a nők, akár a férfiak a társasélet eleganciájáért tulságos áldozatokat koznak. Veszem e vádat úgy, a mint van, általánosságban; s felelvén rá, tagadom, hogy a modern öltözködés fényűző volna, s hogy az elegansnak, a divatszerűnek keresése az ugynevezett „erkölcsösség”-re, vagy bármi társadalmi tekintetből káros lenne. Ha sziveskedik ön egy kissé utána nézni, rá akad, hogy nem a XIX. század második fele az, mely fényűzően ruházódik. — Bajos lenne bebizonyítania, hogy, mióta a fügefalevél kiment a divatból s a civilizált ember a ruhában nem csak az időjárás elleni ótalmat, de esinosító eszközt is keresett, valaha kevesebbe került volna az öltözködés, mint ma, mikor az ipar fejlettsége s a forgalom könnyüése által óriássá lett versenye oly áron juttat bennünket a szükséges árucikknek birtokába, minők az előbbi korok embereinek hihetetlennek tünnek volna föl. S ha ön azt állítja, hogy némelyek mégis erejükön túl költenek s épen az öltözködésre, csak azt felelhetem, hogy vannak ismét mások, a kik erejükön túl költenek evésre, ivásra, kutyákra, lovakra, könyvekre, képekre stb., s egyformán megbuknak valamennyien. Ebből ön nem mérithet érvet az ellen a nevelés ellen, mely a lányokkal megkedvelleti a csinos, divatos öltözködést.

De jó. Megnyugszom benne, hogy ön csak mint partem pro toto hozta fel a ruházkozás, s tulajdonkép úgy kell értenünk, hogy a léha hiuságot legyezgető nevelés elfojtja a lányokban a böles meggondolást, melylyel családjuk vagyoni viszonyait számba kellene venniök. Csak az a kérdés: igaz-e ez? Ön hivatkozik a legutóbbi évek krónikájára, mely tele